

Musafira

Încă nu terminasem de mâncat. Atmosfera călduță, greoaie, a sărbătorii umplea încăperea. Aveam ochii umflați de somn. În zilele acelea trebuia să compensez oboseala unei luni de muncă. Nu-mi prea conveneau spectatorii somnului meu nefiresc, dar programul era program. Și, oricum, știam că nu vor fi comentarii.

Am apărut la masă, prin urmare, mai târziu. Ceilalți terminaseră. Tocmai priveam cu satisfacția somnambulului care-a visat că s-a trezit ca să poată dormi liniștit mai departe, spre abundența bucatelor care, stinghere în lumina amiezii, aruncau cu obstinație reflexe matinale peste fața de masă impecabilă. Era, totuși, sărbătoare. Lumea se întorsese de la biserică. Mi-am trecut degetele peste ochii umflați. Priveam spre sobă, unde pisica și focul torceau leneș, asemenea mie.

Atunci intră ea.

– Pofțiți, pofțiți, săru-mâna, tanti Tina, o invitau de zor gazdele mele.

Femeia pășea temătoare. Ținea în mână, demonstrativ, un ceas de masă uriaș. Explica de zor:

– Na, că s-o stricat, călca-l-ar vaca! Și porneam să-l repar, că-mi trebe! Nu știi, maică, o fi deschis acu'la reparator?

Ne-am privit ceasurile instantaneu. Șapte inși. Nici măcar două nu arătau aceeași oră. Dar, una peste alta, am făcut o medie. Așa, ca de sărbători. Cam amiază... Între timp, cele șapte persoane prezente trecură la pupături. Prima se apropie Gina, firesc și cu bucurie, după care, rând pe rând, îmi cedară locul.

Când s-o sărut, i-am observat mâinile. Erau îngrozitor de murdare și de bătrâne... Nu-i nimic, nu mâinile trebuiau pupate...

– Ceasul ăsta, că mi-a stat, maică, îmi explică în ureche, în timp ce-o pupam.

Gazdele o așezară la masă. În farfurie mai tăiară niște cozonac. Bătrâna explica tuturor, calmă:

– Ceasul ăsta, călca-l-ar vaca! Că uite-acu se strică. Și porneam să-l repar, când am intrat la voi, că-mi erați în drum...

– Bine-ai făcut, tanti Tina, o încuraja gazda noastră, Nina, cu zâmbetul ei blând și primitor. Bine-ai făcut! Ia, servește, te

rog, și matale, uite, poate vrei puțină salată! Te rog, te rog, bine-ai făcut că ai intrat la noi! Chiar mă gândeam să vin eu la matale!

Femeia aproba din cap, pentru că începuse să mănânce. De sub baticul alb, șuvițele îi cădeau pe fața ridată, dar veselă. Am observat asta și-am început să mănânc lângă ea, bine dispusă. Ne îmbiam reciproc. Masă creștinească, îmbelșugată, pentru creștini.

Din când în când se oprea din mestecat. Ceasul și-l ținea în poală, peste șorțul cu floricele. Lepădase paltonașul gri, de stofă.

– Ceasul ăsta, vezi, afurisitul de ceas!

La cuvântul „afurisit” am ridicat ușor sprâncenele, cu toții. Ea ne-a zâmbit. Am zâmbit repede și noi. Ea a mâncat mai departe tăcută, fără lăcomie.

Am trecut repede la cafele și țigări. Fumul inunda încăperea. Tina flutura mâna și explica în continuare cum a ajuns la noi.

– Că nici focu'nu l-am făcut, ce să-l fac... de foc!

– Stai, stai, tanti, și te-ncălzește! – îmbia Nina, cu același zâmbet frumos, care pe mine mă dădea gata.

– Că mie-mi place să vorbesc cu oamenii, dacă-i văz că-s de treabă, dacă nu... de oameni. Că eu știu că voi sunteți de treabă, și venii să vă văz. Săru-mâna, că tare-i bun, Dumnezeu să vă dea sănătate!

– Tanti Tina are... câți ani ai, tanti?... peste optzeci de ani...

– Păi ce, eu parcă mai știu, maică?... Ia, câți oi avea, s-aveți și voi! Că mie-mi place omu' să fie om... Că dacă nu... Dar m'neai cine-i?

– Ea? Păi ea e Alina! – și Nina mă arată din cap chiar pe mine.

Femeia mă privi scurt și pătrunzător...

– Da' de ce ești supărată, maică? mă întrebă, alungând fumul pe care-l scoteam de zor.

– Nu sunt supărată, tanti, de ce să fiu?

– Păi, știu și eu?... că tare mai semeni cu Stana... am crezut... când intrai mă și-ntrebam: ce-o căuta Stana aici?... Că tare mai semănați! Țți fi surori?

– Nu, tanti, nu sunt surori. Ea e...

Cvartal

– Că mie-mi place omu' să fie om!... Că dacă nu se strica ceasu', călca-l-ar...

Cafeaua nu reușea să mă trezească. Era cald și plăcut lângă sobă, unde reușeam, în schimb, să mă-nțeleg perfect cu focul și cu pisica. Rareori le-nghionteam, când nu mă lua flama. Privirile femeii cădeau peste mine ca-n vis. Insista.

– Da fix ca Stana arăți! Zâci că sunteți surori... ar... c-așa mă gândeam!

Ce-o avea cu mine? Începeam să mă simt prost. Ochii mei tulburi nu rezistau căutăturii ei scrutătoare. Am simțit că-mi observase privirile critice când îi privisem mâinile. Mă stârnea.

– Who the fuck is Stana?, am întrebat tânăra generație, care s-a înveselit brusc.

– N-o băga în seamă, e bătrână! O mai ia razna uneori. Așa e ea!, mă consola cu amabilitate gazda, turnându-mi cu generozitate din cafea.

Picoteam... Minutele treceau. Fotoliul era cald și generos. Pisica nu mă părăsea. Începusem o conversație paralelă cu vecinii mei întinși comod prin pat sau așezați pe scaune. Sărbătoare la vârf. Musafira de onoare mai tăcea, mai vorbea.

– Dacă vă încurc cumva, spuneți-mi, că plec!, exclamă într-un rând. M-am uitat involuntar la ceas. Întâi la al ei. Nu funcționa, într-adevăr. Apoi la al meu. Trecuseră două ore. Conversația lânzecea. Rar, din colțul mesei, picura povestea cu ceasul. Afară începea, timid, să ningă. Aș mai fi băut vreo trei cafele, după care m-aș fi culcat. Dar nu lămurisem povestea cu Stana.

– Da, da, numa' că Stana e mai... rânjită.

Explozie generală.

– Cum?

– Mai rânjită ca ea!, zâmbi Tina și arătă spre aura mea de fum.

– Da' matale de care-ți place mai mult?, prinde ideea iubitul meu.

– Păăai mie-mi place omu' să fie om. Că dacă nu... de om!

Toată lumea se amuza în jurul meu. Repetiția nu îi plictisea, ca pe mine, din ce în ce mai vizibil. Rămâneam în centrul atenției Tinei. Și povestea cu ceasul...

– ...să vă văd eu la optzeci și șapte de ani..., vorbise cineva, sau visasem?...

Am înlăturat ipoteza cu mâna: nici o șansă!

Gândul se izbi de geamurile aburite, se întoarse cocârjat și-mi păru straniu... Femeia tăcea tot mai mult. Mai lua câte-o

bucată de cozonac. Siguranța mea părea s-o amuze, ceea ce, desigur, era inexact.

Am obosit, după un timp, să-mi simt făptura pipăită de privirile ei. Pe ceilalți șase, din care, rând pe rând, plecase câte unul prin alte camere, femeia îi abandonase. Trecuseră trei ore și jumătate de la venirea ei.

– Dacă-mi spuneți, maică, eu plec! Că mie...

– Stai, stai liniștită, că nu ne-ncurci...

Copiii abandonaseră șeptica și căscau somnoroși spre geamuri, unde dădeau fulgii să intre. Mi-am luat inima în dinți și am plecat la rândul meu spre dormitor. Aș fi vrut să-mi iau rămas bun, dar nu vroiam să creadă că-i fac aluzii să plece. Promisiunile ei ne fascinau.

– Dacă vă-ncurc... eu... că mie...

M-am trezit după două ore, timp în care ochii mi se limpeziseră de tot.

– Stanaaa! mă întâmpinără, în bucătăria veselă, tinerii ghiduși.

– A plecat? ...Nu pot să cred!...

– Da, după ce-a stat în fotoliul *tău*, lângă sobă, încă vreo oră... (replica gazdei nu era răutăcioasă, mai degrabă amuzată).

– Aha, deci asta voia! – m-am iluminat...

– Ei, nu trebuie să te miri. E o femeie mai ciudată, o știe tot cartierul. Face ea ce face, dar are un cusur: după ce trece vreun om pe lângă ea și-o salută cum se cuvine...

– Iar ea îi răspunde la fel, politicoasă..., adaugă apăsătorul.

– Ei bine, se uită după om și zice, tare: de-te dreacului!...

– Poftim? – nu-mi venea să cred. Face ea asta?

– Da, toată lumea o știe, că-i rea de gură. Da' eu nu mă supăr, ca alții, c-o văd necăjită... ne mai facem și noi pomană cu ea, că-i singură și amărâtă...

În clipa aceea mi-am amintit-o întregă. Exasperantă, cu ceasul ei uriaș, stricat. Cu mâinile bătrâne și murdare. Nesinchindu-se. Cu părul ca de lână ieșit, nefiresc, de sub basmaua curată ca zăpada. Cu privirea aia a ei. Jinduind la fotoliul *meu* și căznindu-se să mă facă să pricep ce vrea. Nu i-am fost pe măsură. N-am ghicit-o decât prea puțin. O și vedeam închizând poarta mare și grea cu mâna ei neagră, strângând la piept ceasul și feliile de cozonac și bolborosind în spatele meu:

– De-te dreacului!